

Pregó Festa Major Sant Pere 2005

Reus, 24 de juny de 2005

Per Reus, els millors desitjos: salut!

Excel.lentíssim Sr. Alcalde,
Sres. Regidores, Srs. Regidors,
Autoritats,

Reusenques i reusencs, i tots aquells que us estimeu Reus.

Molt bona tarda a tothom,

Gràcies per convidar-me a pronunciar el pregó de la nostra festa major. Més aviat gràcies —no em fa res confessar-ho— per convidar-me a encendre, avui, la primera tronada de les festes, perquè això és, en realitat, el que més il·lusió em fa. Espero que aquest any peti tan fort com sempre ha petat.

I estic encara més contenta, perquè aquesta il·lusió no és només meva sinó que la tenim la majoria dels reusencs i reusenques. No us podeu imaginar la quantitat de persones que en felicitar-me per aquesta circumstància s'han ofert a ajudar-me en l'encesa.

Deu ser difícil que tothom pugui encendre la tronada. Potser ens falten festes! I no estaria de més que, encara que fos de manera simbòlica, hi hagués una encesa popular perquè tots diem: la tronada és tan de Reus... No hi ha res que s'hi pugui comparar....

Gràcies, doncs, per posar-me en aquesta situació tan compromesa que suposa l'inici de la Festa.

M'agrada la data escollida per començar la nostra festa Major: avui dia 24 de juny, que és Sant Joan i hem arribat al solstici d'estiu.

El simbolisme del solstici va lligat a les tradicions: el dia d'avui marca el punt màxim del recorregut solar. El sol està en el punt més alt del cel. És el dia, doncs, de celebrar la festa del sol. En definitiva, el sol, el foc, la flama il·luminant, els focs d'artifici que acompanyen les festes a casa nostra, a la Mediterrània.

A més, he de dir també que Sant Joan és per a mi una festa molt entranyable perquè un gran nombre de membres de la meva família més íntima es diuen Joana o Joan (de cada tres, un).

Però som aquí per anunciar la Festa Major. I en posar-m'hi a pensar, la primera pregunta que em va sorgir —us deurà semblar mentida— va ser: Per què celebrem sant Pere i no una santa? Posats a celebrar!

La referència la vaig trobar a la història general de Reus. S'ha dit sempre que la primera església de Reus va ser dedicada a santa Maria i és a partir de mitjan segle XIII quan es va posar l'església de la ciutat sota el patronatge de sant Pere. Un sant simpàtic, humà, benevolent...! Encara que ja m'hagués agradat trobar que sant Pere era de Reus!

Però parlem de la festa. La festa, en general, té dues característiques bàsiques que la defineixen i que li donen una dimensió social que és present en tots els col·lectius humans.

Primera: en el sentit subjectiu, les persones tenim ganes de trencar amb les coses quotidianes (forma de vida, hàbits, organització social, regles i tabús).

Segona: la festa s'acompanya de desmesura, d'alliberament explosiu dels instints, dels sentiments, de les aspiracions i les esperances utòpiques. És el temps de la llibertat creadora.

Així, la festa és la recreació de les tradicions col·lectives, la commemoració d'un altre temps, real o imaginari, la voluntat de retorn al temps original que crea de forma mítica la història real d'un grup o d'un col·lectiu.

En la festa, les persones volem superar els nostres propis límits, descobrir i impulsar la creativitat potencial que habita secretament en cada un de nosaltres i que es desenvolupa de forma individual i, alhora, amb el conjunt dels altres conciutadans i conciutadanes.

Em quedaré amb aquesta essència de la festa: la de l'individu que conforma el col·lectiu, i no entraré en l'evolució dins de les societats industrialitzades que es caracteritzen per la integració de totes les manifestacions de la vida col·lectiva en un circuit de producció i consum.

I, situats en aquest plantejament, us confessaré un vivència íntima: un any —en fa alguns, però ja era metgessa a l'Hospital— per la Festa Major de Sant Pere vaig portar la Xiqueta de Reus. Sí, tota la tarda, inclosa la processó. Va ser una il·lusió feta realitat, juntament amb una amiga i un amic.

Com deia, vaig portar la Xiqueta de Reus. Des del capgròs, mentre saltes i balles i dónes la mà als nens, veus la ciutat de Reus, els teus conciutadans, pel foradet de la boca del nan. Et sembla que ningú no es fixarà en qui va dins del capgròs, però sorprenentment —puc ben dir-ho—, sempre hi ha alguna persona que et reconeix —pels ulls... pel gest...— i et crida pel nom. En identificar-te, els observadors acostumen a esclatar a riure i diuen, incrèduls: És la Rosa!, no pot ser !!!!.

Sí, m'agraden els NANOS i, molt especialment, la Xiqueta de Reus.

Recordo encara! —jo devia tenir uns 7 anys— que estant-me al carrer del Roser, molt a prop de la plaça de Catalunya, passaven els Nanos, i la Xiqueta de Reus em va donar la mà. Poc ens pensàvem, tant jo com sobretot ella, que això em deixaria enganxada a aquesta figura per tota la vida.

Ben bé no sé per què trobo tan d'encant en els Nanos. Potser perquè darrere d'una màscara hi ha una vida que sempre comporta l'atractiu de descobrir-la. De fet, els Nanos tenen un aire més proper que els gegants —tan guapos i admirats—, encara que solament sigui per la mida, i t'hi pots identificar fàcilment.

Tot això ho explico per dir-vos que en portar la Xiqueta de Reus es va fer realitat, en plena festa major, un dels meus somnis. Sembla, doncs, que la festa major de Sant Pere hagi de ser per a mi la de la materialització de somnis i d'il·lusions.

A casa, d'altra banda, es viuen totes les festes populars. Els meus fills no se'n deixen perdre ni una i hi participen activament, des de dins, des dels diables, des del seguici, amb el Carrascllet...

I, ja que parlo d'elements festius, vull felicitar la iniciativa de recuperar la figura i sobretot l'esperit d'en Peret Ganxet. Tinc entès que representa un nen estudiós, sempre amb el llibre a la mà, vestit a l'estil dels anys 50. A mi, em costa d'imaginar que no existís una Ganxeta tan estudiosa com ell; curiosament, però, suposo que pel signe dels temps, ningú no la va dibuixar.

Tots aquests records de petita és bonic conservar-los tota la vida amb la mateixa il·lusió. Però són del passat. Amb el temps i l'experiència han anat sorgint nous somnis també vinculats a la meva ciutat i a la seva gent.

De fet, els meus somnis actuals estan lligats en gran part a la meva feina de metgessa i, encara que els pugui semblar estrany, a la festa.

Quan estem de festa brindem, fem sonar les copes, fem que es mesclin les begudes, les compartim. Ens desitgem, si m'ho permeten, el bé més preuat: la **SALUT**.

Amb salut, només amb salut, hi ha festa. Però a la vegada, la festa en si mateixa ens aporta salut, en la mesura que contribueix al nostre benestar psicològic, social; en definitiva, a sentir-nos millor de forma global com a persones participant en el nostre entorn col·lectiu.

No és un tòpic dir que la salut és un estat de benestar global, que va més enllà de l'aspecte curatiu i reparador que era la tasca tradicional de l'atenció sanitària a les persones. Per això, avui en dia, els professionals de la salut volem actuar en tots els elements que intervenen en la millora de la salut de la població, cosa que és signe de progrés.

Així, una cosa i l'altra estan interrelacionades i em lliguen a Reus.

Treballar per la salut ens porta a pensar en el futur, i pensar en el futur ens porta a pensar en un nou Hospital Universitari o Clínic, com el vulguem anomenar, a la nostra ciutat, amb les seves dimensions en nombre de llits, capacitat a urgències..., i els serveis per atendre les persones que ho necessitin amb la qualitat que es mereixen.

Al mateix temps —no puc deixar de dir-ho perquè n'estic convençuda— el nou hospital hauria d'aportar el màxim nivell d'assistència i de qualitat dins del context de la planificació sanitària de Catalunya. Tenim una situació excepcional: la confluència d'un Hospital i la Universitat, que permet que els professionals participin en l'aprenentatge de l'ofici dels nous metges/esses, fisioterapeutes, infermeres, dietistes, és, a la vegada, un estímul per a la formació permanent dels professionals involucrats, cosa que en definitiva reverteix en la cura de les persones.

Ens avala l'experiència acumulada de la feina feta durant molts anys i el capital humà i tècnic. Parlo del capital humà perquè sense l'esforç extenuant de les dones i els homes que han mantingut la nostra salut malgrat les adversitats, les dificultats i amb uns recursos que són sempre insuficients per atendre la demanda, no ens trobaríem ara en disposició d'afrontar aquest projecte de futur.

Com tots sabem molt bé, l'hospital és molt més que un edifici, i la definició del model d'assistència és fonamental perquè Reus sigui un referent del coneixement mèdic sense fronteres.

Hem trigat més de 750 anys, que és l'edat que té l'actual hospital, a fer-ne un de nou. Vista l'experiència, hem de construir un hospital amb una visió prou àmplia com per fer front als nous reptes de la medicina actual i als serveis que requerirà la ciutadania del segle XXI.

Nosaltres, tots nosaltres, estem de pas, però està clar que a Reus, almenys l'Hospital, té una llarga durada.

Al costat d'aquest nou Hospital Universitari es construirà la nova Facultat de Medicina i Ciències de la Salut que també s'enfronta als reptes en la formació de metges/metgesses, fisioterapeutes i dietistes dins de l'espai europeu d'educació superior. D'aquesta manera es consolida, en el Campus de Bellissens, un gran complex universitari conjuntament amb la Facultat de Ciències Econòmiques i Empresarials ja existent i de la nova Escola Superior d'Arquitectura, que ara estrenarem. El Campus tindrà uns 3.000 estudiants. Això, evidentment és motiu de festa, i de festa grossa!

Al mateix temps, en aquesta zona, s'ubicarà el TecnoParc, orientat a la nutrició i la salut. Ja tornem a tenir una manera d'apropar-nos a la SALUT, entesa, en el sentit més actual del terme, com una situació global de benestar que va lligada a la qualitat dels aliments i a la

forma de menjar, a l'activitat física..., sense oblidar altres aspectes com la forma de treballar, la manera de viure en el marc de la ciutat, etc., i en general, el lleure en el qual la Festa té un paper molt significatiu.

El TecnoParc és molt important per diversos aspectes: la creació de llocs de treball, la promoció de la riquesa, la millora de la ciutat i del territori, etc. No obstant això, al meu entendre, l'aspecte més important és el diferencial qualitatiu, l'aspecte qualitat que generarà coneixements en alimentació i en nutrició (optimitzar les característiques saludables dels aliments tradicionals, dissenyar nous aliments amb efectes beneficiosos per a la salut...) per millorar la qualitat de vida.

Podem contribuir a aquest factor clau del projecte gràcies als coneixements de què disposem. Tractem d'unir els esforços des de la Facultat de Medicina, la URV, els Hospitals Universitaris de Reus, Joan XXIII de Tarragona i l'Institut Pere Mata, amb la creació de l'Institut d'Investigació Sanitària Pere VIRGILI (Quin munt de Peres!!!). Quants somnis!!!!

O podran ser realitats? Esdevindrà Reus un punt de referència internacional en el progrés de la nutrició? La resposta depèn de tots, Administracions públiques, industrials, comunitat científica, ciutadans..., de tots.

Per construir el futur, ens cal ser lliures, solidaris, generosos i compartir els moments d'alegria i de reflexió necessaris per fer realitat els nostres projectes. Només així estarem de festa.

He començat donant-vos les gràcies, i també vull acabar amb gratitud.

Tinguem un record pels que ara no ens poden acompanyar.

Als meus mestres, i als companys de l'Hospital i de la Facultat, amb qui treballem amb un objectiu compartit. Als col·legues de la URV i, en particular, als companys de l'equip de Govern, especialment al rector per confiar en una xiqueta de Reus. Als estudiants de Medicina i de l'ensenyament de Nutrició —el 70% són dones— que any rere any, em mostren el seu afecte. Als voluntaris dels nostres estudis de recerca. A les empreses amb les quals compartim projectes. A les persones que, quan no es troben bé, confien en mi per recuperar la salut. A les meves amigues i amics, pel "carinyo crònic". A la meva família, que, a més d'estimar-me, s'ha de carregar de paciència, perquè a mi els somnis, si més no els actuals, només se'm fan realitat treballant.

Tant en la salut com en la festa les persones necessitem del col·lectiu.

Autoritats, reusencs, reusenques, gràcies per l'honor que em feu en deixar-me encendre la tronada.

I per acabar, només em queda desitjar el millor per a Reus: SALUT, que és com dir: FESTA!
SALUT i FESTA PER A TOTS!

Bona Festa Major!